

РЕШЕНИЕ

№ 7416

гр. София, 09.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 18.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **6726** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК.

Производството по делото е образувано по подадена от [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място] представлявано от управителите С. Д. Т. и Д. Д. Л. жалба срещу Заповед № РД-14-1537/13.05.2021 г., издадена от директора на РД „АА“, с която е приложена ПАМ – временно спиране от движение, чрез сваляне и отнемане на предната регистрационна табела с регистрационен номер на товарен автомобил самосвал М. 1323 А., с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на дружеството жалбоподател до отстраняване на нарушението, както и временно отнемане на свидетелството за управление на МПС №[ЕИК], с притежател Г. Б. С..

В жалбата са изложени съображения за основателността ѝ и за незаконосъобразност на оспорената заповед. Посочва, че на основание договор за наем на МПС, от 12.05.2021 г. товарния автомобил М. 1323 А., с рег. [рег.номер на МПС] е отдаден под наем на лицензирана фирма [фирма], и с него се извършват превози за собствена сметка – отпадъци, които по принцип не подлежат на лицензионен режим по смисъла на З.. Дружеството разполага с лиценз на общността № 2706 валиден до 14.04.2029 г. ИА АА издава заверено копие към основния лиценз, в което не фигурира регистрационен номер на автомобил, а посочения товарен автомобил фигурира в лиценза на [фирма] под номер 4. Посочват, че с издадената заповед са нарушени разпоредбите на ЗДвП, чл. 171, както и чл. 6, ал.3 АПК. Моли за отмяна на заповедта.

В открито съдебно заседание жалбоподателя не се представлява.

В представени по делото писмени бележки доразвиват съображенията си за

незаконосъобразност на издадената заповед. Считат, че от заповедта е видно, че автомобилът не може да бъде вписан в удостоверението, а в лиценза на фирмата наемател [фирма], за което ИА АА издава заверено копие на основния лиценз, в което не фигурира регистрационен номер на автомобил. Т.е. заверените копия не са унифицирани спрямо автомобилите. В случая товарния автомобил фигурира в лиценза на дружеството, под № 4. Счита, че дори да се приеме, че технологично съм датата на спиране на товарния автомобил, той все още не е фигурирал в лиценза на дружеството, то приложените мерки по чл. 106а, ал.1, т.1, Б. А и чл. 106а, ал.1, т.4, б. Б и ал.2, т.3 ЗАвтП са в противоречие с чл. 171 ЗДвП /изм. бр. 51 от 2007 г./.

Ответникът, директорът на РД „АА“, към ИА АА, е представил административната преписка.

Не взел е становище по жалбата.

В съдебното заседание не се представлява.

Заинтересованата страна [фирма], с ЕИК[ЕИК], чрез управителите си оспорва жалбата поддържа жалбата, като я счита за основателна и моли за отмяна на заповедта. Повтаря съображенията, изложени от жалбоподателя в представените по делото писмени бележки.

В съдебното заседание не се представлява.

Заинтересованата страна Г. Б. С., с ЕГН [ЕГН] не се представлява в съдебно заседание и не взема становище по жалбата.

СГП не взема становище и не се представлява в съдебно заседание.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Между [фирма] като наемодател и [фирма] в качеството му наемател, е сключен договор за наем, от 12.05.2021 г., на товарен автомобил М. 1323 А., с рег. [рег.номер на МПС] . С договора е договорено, че наетото превозно средство ще се използва за служебен автомобил, като наемателят не може да го преотдава. Срокът на договора е пет години.

По делото е представен лиценз № 20706, валиден до 14.04.2029 г. за международен превоз на товари за чужда сметка или срещу възнаграждение, издаден от Министерство на транспорта, информационните технологии и съобщенията, на [фирма].

Видно от представена извадка от системата за резервации на разрешителни за международни превози на товари, към ИА АА, в лиценз № 20706 са включени шест автомобила, сред които под № 4 е вписан автомобил с рег. [рег.номер на МПС] .

На 12.05.2021 г., около 12,40 ч., в [населено място], околоръстен път Б., с посока на движение кв. Д., И. Д. С. – инспектор в РД АА, [населено място], е извършил проверка за спазване на разпоредбите на ЗАвтП и ЗДвП на товарен автомобил М. 1323 А., с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от Г. Б. С.. При проверката е било установено, че с товарния автомобил се извършва обществен превоз на товари /битови отпадъци/, по маршрут от кв. К. до кв. В., бе товарния автомобил да има издадено удостоверение за обществен превоз на товари за МПС-то за територията на Р. България, или заверено копие към лиценз на Общността за превоз на товари. Направена е проверка, от която е било установено, че товарния автомобил не е вписан

в лиценз за обществен превоз на товари на територията на Р. България или в лиценз на общността за превоз на товари.

За констатираното нарушение, служителят на РД АА е съставил АУАН № 290795/12.05.2021 г. на Г. Б. С., за това, че като водач на МПС на 12.05.2021 г., управлявайки товарен автомобил М. 1323 А., с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на [фирма] и нает от [фирма], извършвал обществен превоз на товари, без да има издадено удостоверение за извършване на обществен превоз на товари на територията на Република България или копие от лиценз на Общността, за превозното средство, което се установило след направена справка в отдел „Лицензи“ на ИА АА. Установено е нарушение на чл. 89, т. 1 от Наредба № 33 от 03.11.1999 г. на МТ.

Представена е извадка от системата на ИА АА, от която е видно, че към 31.05.2021 г., когато е определен размера на глобата, товарният автомобил не е вписан в лиценз.

Въз основа на АУАН и при съобразяване на събраните писмени доказателства, директорът на РД АА, [населено място] издал и процесната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-1537/13.05.2021 г., на основание чл. 107, ал.1, вр. чл. 106а, ал.1, т.1 и т.4 от ЗАвтП, с която е приложена ПАМ „временно спиране от движение, чрез сваляне и отнемане на предна регистрационна табела за срок до отстраняване на нарушението, но не повече от 12 месеца и временно отнемане на свидетелство за управление на МПС №[ЕИК]. Констатираното нарушение е описано като извършване на обществен превоз на товари с автомобил, за който няма издадено заверено копие от лиценз на Общността или удостоверение за обществен превоз на пътници или товари и не е включен в списък към лиценз за извършване на обществен превоз на товари на територията на Р. България.

Относно компетентността на органа, издал заповедта, е посочено, че директорът на РД АА е определен от Министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията за длъжностно лице по реда на чл. 172 ЗДвП и от изпълнителния директор на ИА АА по реда на чл. 107, ал.1 ЗАвтП, но не са цитирани конкретни оправомощителни актове.

Заповедта е връчена на шофьора на товарния автомобил на 26.05.2021 г. Не са представени доказателства за връчване на заповедта на представител на собственика на автомобила.

Пълномощник на дружеството е получил регистрационната табела с [рег.номер на МПС] и СР част 2 на МПС №[ЕИК], на 17.06.2021 г.

Жалбоподателят е подал жалба срещу заповедта за ПАМ на 22.06.2021 г., чрез органа. Видно от писмо изх. № РД-14-1537/8/21.06.2021 г., изпратено от директора на РД АА, [населено място] до началника на отдел ПП, към СДВР, оспорената заповед е „отпаднала“. Това писмо е връчено на шофьора на товарния автомобил Г. Б. С. на 21.06.2021 г.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е Заповед № РД-14-1537/13.05.2021 г., издадена от директорът на РД АА, [населено място], с която на основание чл. 107, ал.1, вр. чл. 106а, ал.1, т.1 и ал.2, т.1 и т.3 от ЗАвтП е приложена принудителна административна мярка временно

спиране от движение, чрез сваляне и отнемане на предна регистрационна табела за срок до отстраняване на нарушението, но не повече от 12 месеца и временно отнемане на свидетелство за управление на МПС №[ЕИК].

Съдът намира, че е сезиран с жалба срещу годин за оспорване административен акт. Компетентен да се произнесе по подадената жалба срещу процесната заповед, е АССГ, тъй като жалбоподателят е със седалище в [населено място], поради което с жалбата е сезиран надлежният орган. Жалбата е подадена от лице, имащо правен интерес от оспорване на процесния акт, тъй като с нея се засягат негови права и интереси. Жалбоподателят е собственик на автомобила, по отношение на който е приложена мярката, поради което, макар и отдаден под наем, невъзможността същия да бъде използван, води до негативно засягане правата на собственика му.

Съдът приема, че жалбата е подадена в срока за обжалване на индивидуалните административни актове, тъй като не се представиха доказателства за датата на връчване на заповедта на представител на собственика на автомобила. Единственото доказателство за връчване на заповедта е на дата 17.06.2021 г., когато е посочено, че пълномощник /без да е посочено на кой/ е получил регистрационната табела с [рег.номер на МПС] и СР част 2 на МПС №[ЕИК]. Също така, шофьорът на автомобила е получил заповедта на 26.05.2021 г., но заповедта подлежи на връчване на същия на самостоятелно основание, тъй като ПАМ е приложено и по отношение на Г. Б. С.. Поради това, доколкото липсва изрично упълномощаване на С. да получи заповедта от името на жалбоподателя, то връчването на заповедта на С., не може да се приеме за надлежно връчване на дружеството жалбоподател. Поради изложеното, първата дата, за която има данни заповедта да е връчвана на пълномощник, е 17.06.2021 г. Жалбата като подадена на 22.06.2021 г. е подадена в срока за оспорване на акта.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.

Разгледана по същество е основателна.

По съответствие с процесуалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 107, ал. 1 ЗАвтП, принудителните административни мерки по чл. 106 и 106а се прилагат с мотивирана заповед на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ или упълномощени от него длъжностни лица. Процесната заповед е издадена от директора на РД АА, [населено място], без по делото да са представени доказателства за изрично упълномощаване за това.

За да е налице материална компетентност за директора на ГД АА да издаде процесната заповед, е необходимо надлежно упълномощаване за това. Такова

упълномощаване обаче по делото не беше доказано, като не бяха представени доказателства директора на ГД АА да е упълномощен или оправомощен да издава заповеди от категорията на процесната заповед. Относно компетентността на органа, издал заповедта, е посочено, че директорът на РД АА е определен от Министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията за длъжностно лице по реда на чл. 172 ЗДвП и от изпълнителния директор на ИА АА по реда на чл. 107, ал.1 ЗАвтП, но не са цитирани конкретни оправомощителни актове.

На съда е служебно известна Заповед № РД-08-30/24.01.2020 г. на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, на която органа се позовава органа по други дела с подобен предмет, която заповед е издадена на основание чл. 47, ал. 2 във връзка с чл. 47, ал. 1, буква "б. " от Закона за административните нарушения и наказания, чл. 92, ал. 2 от Закона за автомобилните превози и чл. 189, ал. 12 от Закона за движението по пътищата. С тази заповед министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията определя длъжностни лица, които могат да издават наказателни постановления за установени нарушения на регламенти на Европейския съюз, Закона за автомобилните превози, Закона за движението по пътищата и подзаконовите нормативни актове, издадени въз основа на тях. С оспорената по настоящото дело заповед е наложена принудителна административна мярка по реда на чл. 106а от Закона за автомобилните превози, а не административно наказание. Посочената Заповед №РД-08-30/24.01.2020 г. на министъра на транспорта, информационните технологии не съдържа разпоредителна част, с която се оправомощават конкретни административни органи да налагат принудителни административни мерки на основание чл. 106а от Закона за автомобилните превози. Заповедта не е издадена в изпълнение на правомощието по чл. 107 от Закона за автомобилните превози и с нея не се делегират правомощия по чл. 106 и чл. 106а от Закона за автомобилните превози. Издаването на НП се различава по своята същност от заповедите за прилагане на ПАМ.

По делото ответникът не представи доказателства за компетентност, а именно заповед, съгласно която на директора на Регионална дирекция Автомобилна администрация се предоставят правомощия да налага принудителни административни мерки на основание чл. 106а от Закона за автомобилните превози. Ответният орган следва да докаже, че са били налице фактическите основания, посочени в обжалвания акт и изпълнението на законовите изисквания за издаването му и по-конкретно, че акта е издаден от компетентен орган при спазване на изискванията за това, както и, че е налице допуснато административно нарушение от страна на жалбоподателя. Такива доказателства не се събраха по делото, поради което и съдът приема, че не е доказана компетентността на директора на Регионална дирекция Автомобилна администрация да издава заповеди за налагане на принудителни административни мерки на основание на чл. 106а от Закона за автомобилните превози.

По силата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания. Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Административните органи могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията, извършени извън тях са винаги нищожни - не пораждат правни

последници. Във всички случаи, в които компетентността не произтича пряко от закона, а се обуславя от наличието на друго обстоятелство, то следва да бъде доказано. Доказателства в този смисъл не са представени, поради което се налага извода, че оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-1537/13.05.2021 г., издадена от директор на Регионална дирекция Автомобилна администрация, [населено място], е издадена от административен орган, който не притежава необходимата за това компетентност. Липсата на компетентност на издателя е особено съществен порок на административния акт и води до неговата нищожност.

По съответствие с материалния закон.

Въпреки наличието на основания за обявяване нищожността на процесната заповед, съдът счита, че следва да разгледа и съответствието на заповедта с материалния закон, като направи преценка дали са налице материално-правните предпоставки за нейното издаване.

Безспорно по делото е, че дружеството жалбоподател е собственик на товарен автомобил М. 1323 А., с рег. [рег.номер на МПС] , който на основание сключен договор за наем, от 12.05.2021 г. е отдаден под наем на заинтересованата страна [фирма]. Безспорно е, че [фирма] притежава лиценз № 20706, валиден до 15.04.2029 г. за международен автомобилен превоз на товари за чужда сметка или срещу възнаграждение, издаден от Министерство на транспорта, информационните технологии и съобщенията. Установява се по делото, че на 12.05.2021 г., около 12,40 ч., в [населено място], околоръстен път Б., с посока на движение кв. Д., И. Д. С. – инспектор в РД АА, [населено място], е извършил проверка за спазване на разпоредбите на ЗАвтП и ЗДвП на товарен автомобил М. 1323 А., с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от Г. Б. С.. При проверката е било установено, че с товарния автомобил се извършва обществен превоз на товари /битови отпадъци/, по маршрут от кв. К. до кв. В., бе товарния автомобил да има издадено удостоверение за обществен превоз на товари за МПС-то за територията на Р. България, или заверено копие към лиценз на Общността за превоз на товари. Направена е проверка, от която е било установено, че товарния автомобил не е вписан в лиценза за обществен превоз на товари на територията на Р. България или в лиценза на общността за превоз на товари. Спорно е дали дружеството жалбоподател е извършил нарушението, констатирано в процесната заповед, а именно извършване на обществен превоз на товари с автомобил, за който няма издадено заверено копие от лиценз на Общността или удостоверение за обществен превоз на пътници или товари и не е включен в списък към лиценз за извършване на обществен превоз на товари на територията на Р. България.

В настоящия случай е приложената разпоредбата на чл. 106а, ал. 1, т. 1 от ЗАвтП, според която, за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „спиране от движение за срок 6 месеца на моторно превозно средство, с което се извършва обществен превоз на пътници или товари, без за него да има издадено заверено копие от лиценз на Общността или удостоверение за обществен превоз на пътници или товари, или не е включено в списък към лиценз за извършване на обществен превоз на товари на територията на Р. България“. С оглед преценката на материалната законосъобразност на издадения акт следва да се направи извод за наличие или липса на визираните за нейното издаване

обстоятелства. В този смисъл съдът прави извод, че предпоставките за налагането на ПАМ с процесната заповед са налични поради следните съображения:

За издаването на заповед на основание чл. 10ба, ал.1, т.1, предл. първо ЗАвтП законодателят е предвидил две материалноправни предпоставки - положителна и отрицателна. От една страна, следва с определено моторно превозно средство да се извършва обществен превоз на пътници или товари, а от друга - превозът трябва да се извършва с МПС, за което няма издадено заверено копие от лиценз на Общността, или удостоверение за обществен превоз на пътници или товари. В същия смисъл е Решение № 2776 от 02.03.2018 г. по адм. д. № 12563/2016 г., VII отд. на ВАС.

От доказателствата по делото се установява, че на 12.05.2021 г. е бил съставен АУАН за товарен автомобил М. 1323 А., с рег. [рег.номер на МПС], собственост на [фирма] и нает от [фирма], с който наемателят е извършвал превоз на товар, без издадено заверено копие на лиценз на Общността. В този случай несъмнено е била нарушена разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от ЗАвтП. Според тази норма обществен превоз на пътници и товари се извършва от превозвач, който притежава лиценз за извършване на превоз на пътници или товари на територията на Република България, лиценз за извършване на международен превоз на пътници или товари, лиценз на Общността или удостоверение за регистрация за извършване на таксиметрови превози на пътници. С процесния автомобил е извършван именно обществен превоз на товари по смисъла на § 1, т. 1 и 2 ЗАвтП, съгласно която разпоредба „обществен превоз“ е превоз, който се извършва с моторно превозно средство срещу заплащане, „превоз на товари“ е дейност на физическо или юридическо лице, регистрирано като търговец, извършващо превоз на стоки срещу заплащане със собствени или собствени и наети превозни средства, включително и на лизинг, независимо дали са натоварени или не, а „превозвач“ е всяко физическо или юридическо лице, регистрирано като търговец, което извършва обществен превоз на пътници и товари с помощта на превозни средства, предназначени за тази цел.

Предвид изложеното, съдът приема, че с товарен автомобил М. 1323 А., с рег. [рег.номер на МПС], на 12.05.2021 г., около 12,40 ч., собственост на жалбоподателя [фирма], е извършван обществен превоз на товари.

Другата предпоставка за приложение на чл. 10ба, ал.1, т.1 ЗАвтП е автомобилът, с който превозът е извършен, да няма издадено заверено копие от лиценз или удостоверение за извършване на превоз на товари. Установява се по делото, че процесният автомобил е бил включен в лиценза на дружеството наемател на автомобила, под № 4, но жалбоподателят не доказва това включване да е към датата на извършената проверка – 12.05.2021 г. От представената извадка от системата за резервации на разрешителни за международни превози на товари, към ИА АА, е видно, че в лиценз № 20706 са включени шест автомобила, сред които под № 4 е вписан автомобил с рег. [рег.номер на МПС], но не се установява тази справка към коя дата е направена. Ответният орган доказва, че към датата на издаване на АУАН и процесната заповед, е извършил проверка, от която е установил, че товарния автомобил не е включен в лиценза. В доказателствената тежест на жалбоподателя бе разпределено да докаже, че към датата на проверката е притежавал лиценз на общността или удостоверение за извършване на обществен превоз на товари, както и че товарен автомобил самосвал М. 1323 А., с рег. [рег.номер на МПС] е включен в лиценз за извършване на обществен превоз на товари на територията на Р. България. Такова доказване не беше проведено, още повече, че договора за наем е сключен на

12.05.2021 г., на която дата е и извършена проверката на товарния автомобил. Поради това и необходимостта от технологично време за включване в лиценза, съдът приема, че към тази дата – 12.05.2021 г., както и към датата на издаване на заповедта – 13.05.2021 г., товарният автомобил не е бил включен в лиценз № 20706.

Нормата на чл. 106а, т. 1 ЗАвтП, за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, една от които е временно спиране от движение на моторно превозно средство до отстраняване на нарушението, с което се извършва обществен превоз на пътници или товари, без за него да има издадено заверено копие от лиценз на Общността или удостоверение за обществен превоз на пътници или товари, или не е включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници.

Редът за лицензиране на обществените превозвачи е уреден в Глава Втора на ЗАвтП, в съответствие с който кандидатът следва да докаже пред министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията или упълномощено от него длъжностно лице, че отговаря на изискванията за благонадеждност, професионална компетентност, финансова стабилност и установяване на територията на Република България (чл. 7, ал. 2 от ЗАвтП). Наличието на тези обстоятелства се преценява от компетентния орган по отношение на всеки кандидат. Една от хипотезите ресорният министър да откаже издаването на лиценз за дейността е кандидатът да не отговаря на някое от изискванията, изброени по-горе. Следователно, всеки лиценз е поименен, както се установява и от съдържанието на представения по делото такъв на името на [фирма], и същият дава право на конкретно посочения в него търговец да извършва съответната лицензирана дейност. Разпоредбата на чл.106а не държи сметка за това, чия собственост е МПС, с което е извършено нарушението. Без значение е дали превозът е извършван от името и за сметка на собственика или на трето лице и в какви взаимоотношения са били тези лица. Целта на принудителната мярка е да преустанови вече започналото и продължаващо правонарушение, което може да стане, когато се отнеме средството, с което нарушението се извършва - моторното превозно средство, което няма удостоверение.

Следва да се спомене и че извършването на която и да е от формите на дейността без надлежно разрешение е въздигнато от законодателя в административно нарушение съгласно чл. 93, ал. 1 от ЗАвтП, за което се носи административнонаказателна отговорност, която е лична - на водача, и различна от преустановяващата принудителна административна мярка. Органът е посочил правилната правна норма - чл. 106а, ал. 1, т. 1 ЗАвтП, която е послужила като основание за налагане на процесната ПАМ. Настоящата съдебна инстанция следва да прецени дали са налице предпоставките за нейното приложение или не.

С оглед на изложеното и като провери оспорения акт на основание чл.168 от АПК, съдът в настоящия състав намира, че оспорения акт е нищожен, поради издаването му от лице, за което не се представиха доказателства да притежава материална компетентност. Само на това основание, е независимо от правилността на акта относно материалната законосъобразност, оспорената заповед следва да бъде обявена за нищожна.

По разноските:

Предвид изхода на спора, на жалбоподателя се дължат разноски, но той не претендира такива, поради което не следва да му се присъждат.

На ответника не се дължат разноски.

Заинтересованата страна не претендира разноски, а и не доказва да е направила такива, поради което не следва да ѝ бъдат присъждани.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Заповед № РД-14-1537/13.05.2021 г., издадена от директора на РД „АА“, с която е приложена ПАМ – временно спиране от движение, чрез сваляне и отнемане на предната регистрационна табела с регистрационен номер на товарен автомобил самосвал М. 1323 А., с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на [фирма] до отстраняване на нарушението, както и временно отнемане на свидетелството за управление на МПС №[ЕИК], с притежател Г. Б. С..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване, с касационна жалба, пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по спора.

СЪДИЯ: